

"וְאַתֶּן חָלֻקָּנוּ בְּתוֹרַתְךָ"

187 NOVEMBER

כג. בני יששכר וגוי. למה שקדם לנו כי יששכר הוא בן תורה, ומה ההוראה בשם זה של יששכר, כי דזוקה זה ישבו לשכר, וכל חוץ ממנה מה ייחוץ לאדם בכלל עמלות. והוא מה שאמרו בברכות (כח): בפרק תפלת השחר שצעריך לברך ביציאתו מכית המדרש מודה אני לנביאך וכור'i איני עמל והם עמלים אני עמל ומתקבל שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר וכור'i עד כאן. והטעם כי לא יעמוד קניין המדרשה, והגם שיעמוד ר' תלמיד חכם.

עוד ירמח', למה שאמרו ז"ל (סוק' עוקץ): עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק שלש מאות ועשר עולמות, והוא אמרו "יש" שכיר, ואומרו לתוליע וגו', רמו הכתוב תנאי השגת התורה בשמות משפחות יששכר והם מ"ח, כאומרים במשנה (אבות פרק י) שהטורנה נקנית בארכאים שמונה דרכבים:

הנה משמעות חולע, יגיד שני פרטיטים, אי' ישים עצמוני. כעדין זה ואומרים ז"ל (מיק' טז) על דוד-שנקרוא עניינו העצני, ב' שיתעטך בפיו בחולע זה שכחה בפייה, כי לעמל פה נבראו האדים (סנהדרון טז:), ושני דברוט אלון, כוללים כל ענפי הענוה, וכל ענפי הלימוד המנויים במ"ח מעלות הנזכרות:

וְאָמַרְוּ לִפְוָה מִשְׁפָּת הַפּוֹנוֹי. יְשַׁׁלֵּם
לְהָעֵיר לְמַהְמַת הַסּוֹף אֶזְהָר שָׁאִינָה
נְבִנָתָה מְאוֹתִיות הַשֵּׁם, שָׁהִיה לוּ לְמַדְרָשָׁה
מִשְׁפָּת הַפּוֹנוֹי, אֲלָא רַמּוֹן לְשָׁאָר מְעוֹלָות
הַמְּנוּיִים שֵׁם בַּמִּיחָה שָׁהִם מְעוֹט שִׁיחָה,
מִיעוּט שְׁחוּק, וְשָׁאוּר הַעֲנֵפִים הַזּוּמִים לְאַלְוָן,
וְהַזָּה אָוָמַרְוּ לִפְוָה מִשְׁפָּת הַפּוֹנוֹי, פִּירָושׁ
פּוָה הַזָּה לְשׁוֹן פָּה, וְהַסּוֹף לוּ אֶזְהָר וְ' שָׁהָא
פָּוד עַצְמָה, שָׁהָא עֲוֹסָק בָּה יְתֻהָר עַל שָׁאָר

4
אכן זה יגיד עוזם חזק נtinyתת התורה
ישראל, כי לגודל חזקו ברוך הוא
בhem לא רצה להכאים ולהתעכוב ומן אריך
בלא חתונה. בבית החתונות, ולויה היה ממעט
הימים בריחוק מקום, ווחקך לך שייעורן של
דברים מחשוך וחשוקתו כי לא יצטרע
בעכבותיו מכוא אליה כל זמן שלא הגיעו עת
דודים וудין לא עלתה כללה לחופטה, אשר
לא כן בעת כללה בחופטה לא יעוצר כח
עלubb ביאתו, אליה:

ב. ויסעו מרפדיים. קשה למא איהר המוקדם, כי פסוק זה היה לו להקדם קודם פסוק שלפניו שאמר באו מדבר סיני, ואולי שהוא על דרך אומרים (כיצ' נה ח) האבה מקלקלת השורה להקדם המאוחר, שלhayot כי הוא זה יום המקווה לבורא, לתורה. לעולם, לעלונים, ולתחנונים, ומום הבריאה הם יושבים ומצבים יבואו בני ישראל מדבר סיני, ליה כשבגיגען שם לא עצרו כה לספר סדר הדבר, ומתיכף קדמיה ההורעה באומרו ביום הזה באו וגורי הגיע השוק ונחשך לחושק וחשוק" ושמחת שמים ואוצר, כי זה הוא תכלית הבריאה והקומה, ואחריו בן חזור המכוב להירודין פרטן של דברים:

יד. חשוק ונוחשק לחושק וחשוק, ר"ל הקב"ה שהוא הוא תשוק להקב"ה. (נור למאור). (זעיגן ס)

אור החיים

የፌዴራል የዕለታዊ ሪፖርት ነው፡፡

ט. א. בחדש השנה ל' מא' שקדם מעוצם חיבורו יתברך כיישראאל וגודול השקו לחח להם ארוסותם את הזרע, תקשה מהה נונכ' ה' מחת' האהבה היא שלא יתעכב חזק מבא' ללחושוקתו, ואם לא' הדורך, הלא מצינו' כי' ט' יא') שאפלו לאליערו עבר אברם קפוץ ו' והארץ בלחתו לקחת אשה ליצחק, ומכל' שכן ו' וכל' וחומר לחחותנו נשואות והם יצטרכו' לה, יתקפרץ הארון וגם השם' אם יצטרכו' לה, יאשר על כן בא הקב'ה וננתן אמתלא' לדרכר, כי לא מייעוט החשך הוא הסובב אלא רדראים, לצד שהוא בארץ הטעמה והוא נהגו' בינייהם, והוזכרו לספרו ספירת טהרותם שבשבע שבתות כדריך ז' נקיים אשר צווה' ה' ללבונה (זהר ח' ז'): והוא אומרו' לצתאת בני' השואל פירוש לטיבת צייאתם מאין מזויים והוא הוסיף עכבות הדבר עד החודש השלישי, והראה כי' כשקרבו' ימי הכהורתם, בכ' ביום נסעו' בו בימים באו, והוא אומרו' הוה פירוש שנגעו' בו בימים באו, וכן' הוה הוכבא בבדרכיהם ז'ל' (שבת פ':) שבימים שנגעו' באו, והעצמי בענין ואראה עוצם השקו' מוחך מעשיין, יתברך בישראל שניכרת מוחך מעשיין, בכ' ביום, ושם יתעכבו עד ספרו שבעה' שבועות ויהי' זמן הCorsו' ברכ' נונכ' :

ו' להקדימו קודם תחנותם, אלא מחייב
וומר שנטענו מבחינה ויפוי ידים, כמו
שמצינו שדרשו כן רוכתינו ז"ל (בכורות ה:
גנפזוק (לעיל ז' ח) וילחם עם ישראל
ברפидים ברגע ידים עד כאן, והן עתה
נטעו מבחינה זו והכינו עצם לעיבוד עכירות
משא' בנועם ה', והוא אומרו ויכאו מדבר
סיני:

וענין ב' הוא השפלות והענווה, כי אין דבר חורה מתקיימין אלא במאי
משפfil עצמו ומשים עצמו כדבר עירובין נר), וכנגד זה אמר ויתחנו במדבר, פירוש לשון שפלות וענווה כדבר שהכל דרכיהם
עליו:

ועניין ג' הוא בחינה ייעוד חכמים בהתחברות לב שלם ותמים לא שייהיו כדר בכר, שעליהם אמר הכתוב (וימיה נ ל) חרב אל הבדים (מעניהם?), אלא יתעורר ייחור ויחדרו זה להזה, ויסבבו פנים זה להזה, וככגד זה אמר וחין שם ישראלי לשון ייחור שנעשה כולם יחד כאיש אחד, והן עתה הם רואים לקבלת התורה:

גם רמזו בטמיות את הווא"ז לאות ה"א, לומר סוד חיבור המדרות באמצעות עסוק התורה, ואומרו משפחת הפוני, פירוש שצץין לפניו ממהירות המורగישות, גם מהשזקן, ומדרכיבים בטליט, כי הם מנוגעים

קיים התורה באדם:
ומצאתי לחסידי ישראל שכתו כי פה
של לומדי תורה דינו כלוי שורת
אשר ישרתו בם בקדוש, כי אין קדושה
בקדושת התורה, ולזה אסור לדבר בו אפילו
דברי חולין, הגם שאין בהם דבריהם
האסורים:

והוֹא מֵה שָׁרְמוּ בַמִּאמֶר לְפֹהֶן, שַׁהְוָא פָה
הַעֲלֵל בְתֻמָהָה, שְׁבַו שַׁוְכֵן הַצִי שְׁמוֹ
יַחֲבֹךְ, מְשֻׁפְתָה הַפּוֹנֵי פִירֹשׁ צָרֵיךְ לְפִגְנֹת
מְפִירׁ כָל חָזֵן מְהֻגָת תּוֹרָה, וּבוֹהָ נְכָלִים
חַלְקָ אֶחָד מִהְמַמְחַיָּה מְעָלוֹת, שָׁהֵם בְמִיעוּט
שִׁיחָה, בְמִיעוּט שְׁחוּקָה, בְמִיעוּט תְעִנוֹגָה,
וְכַדְוָה לָהֶם שְׁכַעַנְיָה המוחות:

ואומרו לישוב. ירמיה שיריך להרבות
בישיבה, ולא דרך עראי, גם צריך
להתיישב בכל פוט ופרט מהותה עד
שיעמוד על עיקרו למצטרך בעומק הלכה,
כי הוא זה עיקר ההוראה ובונה נכללים חילק
אחד מהמ"ח מעלוותיהם בשוב, ומתיישב
לכז בתלמידו, שואל ומשיב, המכין את
שמתו וכר, גם מה שמנוע שם, שמייעת
האçon, ערכית שפטים, בינה הלב וכו',
וכドומה לה שבענץ הבנת השכלויות:

גַּדְעָן מִלְּבָד

ג'ודר ירצה בהעיר עוד, אומרו ויבאו מדבר סיני, והלא כבר אמר בchap. 18 שלפנינו באו מדבר סיני, עד צרייך לדעת מה הוציא לומר ויחנו במדבר, הלא מוכן הוא הדבר כי במקומות ביתם חנו:

ונחלה שידי הביא פורטנוינו גנעימה:

הא' הוא התגברות והעוצמות בעסק
התורה, כי העצלות הוא עשב
המפסיד השגחה, ולוזה. תמצאו כי כל מקום
שיזכרנה ה' לתורה יזכיר עצמו עליה, בכתב
ואומץ, עד גדר שימית עצמו עליה, בכתב
(כדבר יט יז) זאת התורה אדם ימאות וגור,
ודרשנו זל"ל (ברכות סג) וכו', כמו כן רבותינו
זל"ל יזכירם בהוכחות לומר עסק התורה,
השתדלות התורה, ורבים כמוני, ועיין מה
שפירושתי בספר חפץ ה' שהבריחי על קצת
ממסכתות הש"ס בקטנותי במאמר רבותינו
זל"ל (שכח פח) למיימינים בה כי, ותראה כי
לא מושג ההשגה אלא בהעוצמות גדול,
וכנגד זה אמר הכהן ייסעו מרפидים, לא
בא להודיע מקום שמננו נסעו, שאם כן היה

לכונת ישראל, בא לחושך לישראל,
לח' משה).

עִלְתָּרָא יְה

ונוהה נאנחו וגאנציניג גאנצאייניג עטיך בעי' ישראל, זונזע יודיע שטיך ולומדי תורהן. הופעתה של העברות העליגות, שבאות מקומות ושרות של תורה על לומדים, היא מהאהות עם עצמיות הטבעי של פנימיותה של הנשמה, האת מקור ישראל הכללי, ויש בה מוחך כך סגולת הגניזות, וההשarraה הדורית המהוירית, והיא עולה ברום ב��ון עזה, עד להארחה, של הנשמה במגמתה העליגות של המורה, שהיא שם ד'. ואידייאל האלאי של שעושועיה של תורה, בוישר החילתי של קדושת כל החיים ואשרו העליין, על כן חד עם השפע אשר לערכותה של תורה בפינה, נהיה אנחנו וגאנצאייניג גאנצאי עטיך בעי' ישואל, זונזע יודיע שטיך, מושרטם פמי' היינו למיטחן העליגות של תפארות ערך הנונה בתורת חיק', באחדת עולמי' אחזחות נצץ, ולומדי תורהן, מושיעים מאור החיים העוליגנים על הפרטונות המשמשת בסעיפית של קדושת התורה, ועליהם את כל הפרוטות ואלהו הגעם המועלוה, מקרו' כל תעוגנים אציגוילטיים נאדרים בקדושים, האצוריים הבלתי-נראה.

כברך אתה ר' ה מלמד תורה לעמו ישראל. הפלאתה של התורה, ועלינויות

מקורה, מעל כל המעשימים, הוא עני המחייב א' לאפשרות שיקשר אורה האלהי בנפש האנושית, בחורח חכם של תלמיד והכרתת של בינה. ובכל זאת קלוטה היא התורה בישראלי בכינה פגנית. דרך הכרתת היא למודות עוזנית בעלותה בכללותה של האומה. וזה בא רק מękדור האלקי העליון, שאחריו ההפלה העלינונה, של התאמתה של תורה לאחכמת הנפש הישראלית בכללה, לא די שהיא נפגשת בישראלי בזורה של עירובין, אלא שהיא נקלוטה בזורה למודות, מובנה ומובאה בתוכנה תורתית מוכרכה, שהיא אחת הנפלאות הגדולות לעמלה מכל סדרי הטבע וחוקת הקובעים, שהפלילא בהן ד' עם עמה מאו בחר אותו לו לעם. ועל ערך פלאי וזה אנו מבריכים:

ברור אומה זו המלך תורה לעמו ישראל.
באייה א'iae'ה אשר בורנו וככל הנמיין, וננו לנו את תורתו. הבחירה
אלאתיתם של ישראל, ואת היא סגולותה מילויות של נסיבות ישראל, שהוא דבר הנודע
כממעל כל לוין, על מעלה מלך הבנה ומכל הסוגות מושיע. בחירות עלינה היו
הברחה של סגולות היהי מיזוחת באהמה זו, והמתחלת אותה בירוח מלך העמים,
בראותם להשתמש בשמושים אחרים של סגולות האדם, בסוגות השכל
געולונם מסורו, במגלות חזוש העדרן ליפי ותפוגת החושן, אבל לא בסוגות
אליהתי. בסוגותה של תורה, של אראות המגמה ואלהותם בכל יצוריין,

אנו ל' ראייה

והי רצון מלפנייך ד' אורי אבותינו שחרגנו לנו בתורהך, וזכרנו במחוץינו
אחרי שבאה הוראה על חדש קהילות, הנקנים הנפשיים, והאתជנינים הגופניים,
ע"י העברת השינה מעינינו והחונמה מעפעפינו הנהנו שבם להחפהל כל' אלהינו
המשפיע עליינו את קדושתו כפי המדה של הטהרה הקדשה והדבקות שלנו עמו.
יחברך, ויתור מוה שהוא יותר פנימי בסדרי הקדשות, המשפעים בנטשותינו
מצד קדושת האבות, שבשלב כך אנחנו קוראים אותו ביה בשם: אלחי אבותינו,
שיותה כח החיים הפנימי, המתחדש נכו לפועלותינו החינניות, משך ומין הקייצה
והמפעל בחימם, מהאמס אל גמומו העוליגון י"ע נתת הקדש. שתגלינו בתורתך.
החיים הנפשיים הכנומיים הם זוללים ומקלים בורמייהם, אדים פינימה, ישובו
וatabעל עמוקה, שוך ע"י הרגל של הופעתה של תורה בתוכיות החיים, ישובו
וחיות להיות זורמים בלבכע ע"פ קדושתה של תורה, והעברת השינה הפנימית
מהעינים תחפהל. ברכה ולחים נגאים לאדם, והמפעלים החזינום של האברים,
העומדים כבד האן להשרות עולותיהם ע"י העברת התהונמה מהעפעפים, קיילה
הכח המנצח עליהם ע"י אבריו הגואה כולה מקודש ומתהיר, ע"י זה שחדרבנו
במציאות המשוישת כל מפעיל אברינו כולם, בכל מערכות חיים, והזינה התורה
הפנימית והתגלויות המוצאות החינניות, קשורות בקשר לקודש בקרבנו, לעומם
והחיים הפנימיים והחינויים מהחינויים הפשי והגופני, במלואם הלאם.
שעכירה עליינו בברכתך לזרוש הנו ואצטמי הפשי והגופני, במלואם הלאם.

אנו לחת ד' א' י' ת

ברוד אתחה די' אמיה אשר קדשנו במצוותינו וענו לטעון בדברי תורה
הצוויא האללי עמוד הוא ביחס לקשרינו עם התורה, למללה מגדר של למוד
ובתבנה בעלהמו. שיש דוגמא להם בכל יייטה של איות מין חכמה בעולם. אבל
הצוויא הוה בא מצד החווים האמתניים, שאות הם הנם עצמהה של תורה ושבועה
שאנו מעוסקים בדברי תורה הדוי יש לנו קשר עם המקוריות של החווים, שזו
עגנון געלא יהוד וווער מכל עריך של תלמידו. שמשתקיף ריך עפ' והקשר של המעד
ושל ההכנתה, שהם יכולים רק להזכיר איזה אוור ווועני על הנגנון המתעסקת
במדער. אבל לא יוביל להנחייל ממדת תמיינה נפש, שהוא מאשרות את האדים המכונתה
של תורה, תורת לי' תמיינה המשבצת נפש, שהוא מאשרות את האדים בסוגולתה
של המגן הדוריין, שיש לנו נשמה עם שפעת חי' האמתן, שמונחת היה באסגולתה
של תורה, שמותני בה וווער זיהה כל מי שיש לו עסק עם התורה. ובשביל
כך בא הבטוי של הכרוכה: לעסוק בדברי תורה.
והוונרב נא די איגזונן את דברי תורה ובפני וווער ענד בית ישראאל.
היעירויות בא כשותביברים וגופשימים ברגש מתאימים אל המוחות העצמיות של
המקבל אה הוועס מהדברים הותם. אמנס נשבגה נשאה היא תורה לי' תמיינה
שרהשה תעא עליין מכל הייש, עד שויא ראייה להויהם המזריך המבגע את גאניה
זהאת חי' כל הנשומות. זמזוריך מעד געלטמות של הגופוים, זצמאנזיז
הועלימיות, דברי תורה לא יוכלו להתקאים להם, מודוב העליין אשר הלחט על כל
נפש חי' וכל עולם יעריך, אמנס מפלאות תמיינס דיעים ואורח מסדרי העלינים.
ש: שם הם נשמהה של תורה, הם הפלוטים ברהמם הרבים של איזו כל
העלימונן, הבודר בתורה ובעומו ישראל, שיתורוממו כל כד פריטויטוינו עיי'
ההכללותן בכללותה העלינונה של נכסה ישראל, שמשאות נפשה ועוצימות
שאיתוותה מהותה וופצת הפנימיא, גואת תקנה של תורה, וועיז' גיאיכו דברי
תורה לרושאי חיניג. והערב נא די אלהינו את דברי תורה בין ובפני עמר
בית ישראל.

עולה דאייה

בפרטיהם ובכלליםם, המובלעת אאותוויות של תורה, במצוותיה חוקה ומשפטית, וככל הגלות האלהית האין סופית, — זאת היא מנהת ישראל הנכורתה. הסגולה הזאת היא היא הבסיס לכל הלמוד ולכל הקיום והפעומי של תורה, והוא היא המשלימה את כל העולם האנושי של כל העמים. שרק או יש לכל התכסיטים של סגולת האדרים אחורית ואחוריו ארידאלית אמתית אליה במציאות, עי' מה שਮוזכר כללים נבחרה אומה קדושה זו, המפעעה באצלות קדושתה של תורה, להאריך את כל המחשכים ולהגנה אור יקרות על כל האורות הרוחניים והמעשיים אשר לכל העמים חותם לשלשימים, אשר ברור בנו מכל העמים נונן לנו את תורה, ואת תורה שאיש לא שאל, שיאו תורה והלאה מאור החיסים של חזון הגבורה מכל יציקות כלו: "תורתו", אמר נפש כתבי הבית, "המיד גנזה שמשתעשע בה, ההחינה אלהילת העצמי", המורה את אור כל תיש, המאירת באורה העליון על החיים מראש ועד סוף, אשר רק לא בורא כל היא גלויה, ומה שופעת תורה שלמה: עז' חרבון

באי', נווט והונען, אין זה דבר חדש, שכל מה שבא מושום הסתגלנות עצמית, ממש אלתומות והתרגולות, אווי לחיות מספק והולך, מתעללה וולעתה מזמן לזמן. מדור לדור, בציגים ופרחים, בהתענוגות והשתרגוגות, אבל דבר נפלא הוא אם סגולה עצמית, שהיא חסינה כחון עצמיה של הוויה, היא מהיה והולכת ומודרת בתפניות מהותה בשטף והומינים, בכל עת ובכל רגע. וזה הוא הפלא העلى' מאורה של תורת בישאל, שם מצד הסגולה הפנימית של לה, רוז נתינהה כל הלויה ואחותה בכירנהן מכל העמים, היא הולכת ושוטפת בו בתרירות, בשטף חי ומתחדש בחוכיותה של הנשימות, הכל עת ובכל רגע מגעגי חיים, ובהתדרי, וגם בזיהודה על רוז האגלוּת, אנו מברכים על הפעעה ההידריה, המחושת לנו עוזה וזרחה ופאר החיים שלה בשטף הוויה החריטה, ואנו מבטאים את הבתו של התודויות, המכה מעמיהן השמייר מתוך מעמקי נשמנתו באין הפסק, "חדרים לאגירים ובכת אומנאנד": נווטו התרגול.

עוזרת ראייה

וחלמוד תורה נגends כולם. אין לנו דבר בעולם שהא כ"כ כפוף בערכו
ונודר לכל חלקו החיים המוניגים, לשפרם, להטיבם, לעודם ולרומם, ואורו העליון
אפקן כל עולמי וולמי. הזכיר כל ערכי הנצחים כל האצחים עולויים, תחלמו
וורה. הצער והמעשי שבתורת כללו. והוא דמותו עלינו ליטוס הפירות שבעו"ג.
האגף השכלי עזינו, של המקור האלאי של התורה והעולם שבתוכה,
ואו הינו היחיד לקוון היקימת לעוז"ב. ועי' כפילותות הכלילית, לחמי גזח וחי' שעת
זרותה היא הכתיפות הקדושה הזאת לכל אלה הפרטיטים הגודולים, שמאז עריכם
החוור בשעה ובנצח הרי הם המדברים שיש להם קרון ופירוט, וחיותם לעוז"ב
בלעלועה"ג, ובשביל קר ח"ת נגends כולם.